

UCHWAŁA Nr 47 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lutego 1974 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz w grupujących je zjednoczeniach.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 298 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1972 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz w grupujących je zjednoczeniach (Monitor Polski Nr 56, poz. 297) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) centralach zjednoczeń — z narzutów obciążających koszty przedsiębiorstw”;

- 2) w § 8 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Kwoty nie wypłaconych premii z tytułu zastosowania sankcji za przekroczenie rocznego osobowego funduszu płac, w rozumieniu przepisów o zasadach i trybie kontroli funduszu płac przez banki, podlegają przekazaniu do budżetu Państwa.”

- § 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

53

UCHWAŁA Nr 49 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lutego 1974 r.

w sprawie socjalistycznego współzawodnictwa pracy.

W celu podniesienia roli i znaczenia ruchu socjalistycznego współzawodnictwa pracy w realizacji zadań społeczno-gospodarczych i wychowawczych wytyczanych przez Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą — Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Ministrowie, kierownicy urzędów centralnych, wojewodowie, prezydenci miast wyłączonych z województw, dyrektorzy zjednoczeń i przedsiębiorstw (jednostek równorzędnych) kierują się w organizowaniu socjalistycznego współzawodnictwa pracy wytycznymi Centralnej Rady Związków Zawodowych i Rady Głównej Federacji Socjalistycznych Związków Młodzieży Polskiej, stanowiącymi załącznik nr 1 do uchwały.

§ 2. Socjalistyczne współzawodnictwo pracy należy koncentrować na zadaniach określonych w wytycznych, o których mowa w § 1. W tym celu zobowiązuje się ministrowie, kierowników urzędów centralnych, wojewodów i prezydentów miast wyłączonych z województw do:

- a) okresowego ustalania kierunków zobowiązań na podstawie resortowych i terenowych planów gospodarczych,
- b) upowszechniania przodujących metod pracy i organizacji procesów produkcyjnych w ramach branż i przedsiębiorstw,
- c) uwzględniania wyników osiągniętych we współzawodnictwie pracy przy wyróżnianiu i awansowaniu pracowników,
- d) przygotowywania ocen wyników ekonomicznych osiągniętych we współzawodnictwie.

§ 3. 1. Podstawową formą socjalistycznego współzawodnictwa pracy jest współzawodnictwo wewnątrzzakładowe — indywidualne i zespołowe.

2. W ramach współzawodnictwa, o którym mowa w ust. 1, pracownicy mogą ubiegać się o:

- 1) tytuł i odznakę „Przodownika Pracy Socjalistycznej” i „Zasłużonego Przodownika Pracy Socjalistycznej”,
- 2) tytuł i odznakę „Brygady Pracy Socjalistycznej” i o tytuł „Oddziału (Wydziału, Zakładu) Pracy Socjalistycznej”.

3. Nazwiska osób, którym nadano tytuł Zasłużonego Przodownika Pracy Socjalistycznej, ogłasza się w dzienniku urzędowym właściwego ministerstwa (urzędu wojewódzkiego, miasta wyłączonego z województwa).

4. Przodującym pracownikom osiągającym najlepsze wyniki w wewnątrzzakładowym współzawodnictwie pracy mogą być przyznawane wyróżnienia w ramach środków przewidzianych w § 7.

5. Tryb nadawania tytułów i odznak, o których mowa w ust. 2, określają wytyczne wymienione w § 1.

§ 4. 1. W ramach współzawodnictwa międzyzakładowego załogi mogą ubiegać się o:

- 1) proporce przechodnie wojewodów (prezydentów miast wyłączonych z województw) i wojewódzkich rad związków zawodowych,
- 2) sztandary (proporce) przechodnie ministrów i zarządów głównych związków zawodowych,
- 3) sztandary przechodnie Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych.

2. Proporce przechodnie wojewodów (prezydentów miast wyłączonych z województw) i wojewódzkich rad związków zawodowych przyznaje się najlepszym załogom zakładów pracy podległych radom narodowym.

3. Sztandary (proporce) przechodnie ministrów i zarządów głównych związków zawodowych przyznaje się najlepszym załogom zakładów pracy w poszczególnych branżach.

4. Przedsiębiorstwa, których załogi mogą ubiegać się o sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych — określa załącznik nr 2 do uchwały.

5. Z umotywowanym wnioskiem o przyznanie sztandaru przechodniego występuje do Prezesa Rady Ministrów i Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych właściwy minister oraz zarząd główny związku zawodowego po porozumieniu z odpowiednim zarządem głównym organizacji młodzieżowej.

§ 5. 1. Załoga zakładu pracy, która zdobyła kolejno trzykrotnie sztandar (proporzec) przechodni, zatrzymuje go na własność oraz otrzymuje specjalną nagrodę pieniężną.

2. Dla każdego sztandaru (proporca) przechodniego księgę pamiątkową prowadzi komórka wyznaczona przez ministra lub wojewodę (prezydenta miasta wyłączonego z województwa). Księga ta zawiera rejestr najlepszych zakładów pracy — kolejnych zdobywców sztandaru (proporca).

3. Załoga zakładu pracy, która zdobyła sztandar (proporzec) przechodni, otrzymuje również dyplom uznania.

§ 6. 1. Dla załóg wyróżnionych sztandarami (proporcami) przechodnimi przyznawane są z budżetu państwa nagrody pieniężne.

2. Wysokość nagród ustalają:

1) dla załóg wyróżnionych proporcami przechodnimi wojewodów (prezydentów miast wyłączonych z województw) i wojewódzkich rad związków zawodowych —

województwie (prezydenci miast wyłączonych) — po porozumieniu z wojewódzkimi radami związków zawodowych, w ramach środków określonych przez Ministra Finansów,

2) dla załóg wyróżnionych sztandarami (proporcami) przechodnimi ministrów i zarządów głównych związków zawodowych — ministrowie po porozumieniu z zarządami głównymi związków zawodowych, w ramach środków określonych przez Ministra Finansów,

3) dla załóg wyróżnionych sztandarami przechodnimi Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych — Prezes Rady Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 7. 1. Na finansowanie wydatków na cele techniczno-organizacyjne oraz związane z wymianą doświadczeń, propagandą, popularyzacją współzawodnictwa wewnątrzzakładowego i wyróżnieniem jego uczestników, przeznaczają się kwoty w wysokości nie przekraczającej 0,05% planowanego lub dyspozycyjnego funduszu płac zakładów pracy, zaliczane w ciężar działalności podstawowej. W wyjątkowo uzasadnionych wypadkach jednostka nadrzędna może na wniosek zakładu pracy wyrazić zgodę na podwyższenie tej kwoty do 0,1% planowanego lub dyspozycyjnego funduszu płac. Wysokość środków na ten cel określa corocznie dyrektor (kierownik) przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową i zarządem właściwej organizacji młodzieżowej.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, nie mogą być przeznaczone na nagrody pieniężne.

§ 8. Na cele wymienione w § 6 i 7 nie mogą być ponoszone wydatki z innych środków poza określonymi w uchwale.

§ 9. Zaleca się centralnym związkom spółdzielni dostosowanie zasad współzawodnictwa pracy w spółdzielczych zakładach pracy do przepisów niniejszej uchwały.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

Załącznik nr 1 do uchwały nr 49
Rady Ministrów z dnia 14 lutego
1974 r. (poz. 53).

Wytyczne Centralnej Rady Związków Zawodowych i Rady Głównej Federacji Socjalistycznych Związków Młodzieży Polskiej

z dnia 14 lutego 1974 r.

w sprawie organizacji socjalistycznego współzawodnictwa pracy.

Socjalistyczne współzawodnictwo pracy służy rozwijaniu i pobudzaniu aktywności społeczno-produkcyjnej pracowników, wyrażającej się w świadomym i dobrowolnym realizowaniu dodatkowych zadań przyspieszających dynamiczny rozwój gospodarki narodowej i zaspokajanie społecznych potrzeb ludzi pracy. Ruch współzawodnictwa pracy stanowi istotny czynnik kształtowania postaw i osobowości człowieka oraz właściwych stosunków międzyludzkich w zakładach pracy. Socjalistyczne współzawodnictwo pracy jest skuteczną formą umacniania zasad gospodarności na każdym stanowisku roboczym, sprzyjającą podnoszeniu poziomu kwalifikacji, wyzwalanii ambicji zawodowych oraz szlachetnej rywalizacji o najlepsze wyniki w pracy.

W tym celu Centralna Rada Związków Zawodowych i Rada Główna Federacji Socjalistycznych Związków Młodzieży Polskiej ustalają niniejsze wytyczne.

I.

1. Ruch socjalistycznego współzawodnictwa pracy należy koncentrować na zadaniach, których realizacja przyczynia się do:

- 1) wydatnego wzrostu wydajności pracy,
- 2) oszczędności materiałów, surowców, paliw i energii,
- 3) poprawy jakości i nowoczesności wyrobów,

- 4) wzrostu jakości usług i podnoszenia poziomu kultury obsługi klienta,
- 5) skracania cykli inwestycyjnych i przedterminowego osiągnięcia projektowanych zdolności produkcyjnych nowo uruchamianych obiektów,
- 6) poprawy warunków socjalnych i warunków pracy w zakładach,
- 7) podnoszenia poziomu kwalifikacji zawodowych, kultury pracy i współzycia w zespole oraz estetyki zakładu,
- 8) rozwiązywania potrzeb socjalno-bytowych i kulturalnych ludzi pracy w miejscu zamieszkania.

2. Udział załóg we współzawodnictwie wewnątrzzakładowym i międzyzakładowym wyraża się przede wszystkim w podejmowaniu i realizowaniu indywidualnych, zespołowych i zakładowych zobowiązań sprzyjających wykonywaniu zadań wymienionych w ust. 1 oraz uznanych w danym roku za priorytetowe dla gospodarki narodowej.

3. Podejmowane zobowiązania w ramach współzawodnictwa pracy należy określać w sposób konkretny i dążyć do osiągnięcia wymiernych efektów w ich realizacji.

4. Kierunki i formy współzawodnictwa pracy powinny być dostosowywane do warunków poszczególnych zakładów pracy i branż oraz bieżących potrzeb.

II.

1. Do współzawodnictwa międzyzakładowego mogą przystąpić załogi tych zakładów pracy, w których zorganizowane są formy indywidualnego i zespołowego współzawodnictwa wewnątrzzakładowego.

2. Uchwałę o przystąpieniu do określonej formy współzawodnictwa podejmuje załoga na naradach wytwórczych lub zebraniach.

3. Sztandary (proporce) określone w uchwale przyznaje się załogom zakładów, które osiągnęły najlepsze wyniki w wykonaniu zadań wymienionych w części I ust. 1 niniejszych wytycznych.

III.

1. Współzawodnictwo wewnątrzzakładowe ukierunkowane na realizację najważniejszych zadań ekonomiczno-produkcyjnych i społeczno-wychowawczych powinno stanowić równocześnie istotny element systemu oceny pracowników, sprzyjającej wyłanianiu i popularyzacji ludzi dobrej roboty i powiązanej z polityką awansów i wyróżnień. Przodownikom pracy, pracownikom szczególnie zasłużonym dla zakładu, mogą być nadawane honorowe odznaki zakładowe.

2. Pracownikom — uczestnikom współzawodnictwa, którzy osiągają przodujące wyniki w pracy zawodowej i społecznej, systematycznie podnoszą swoje kwalifikacje zawodowe, cieszą się powszechnym uznaniem załogi oraz legitymują się co najmniej 3-letnim stażem nienagannej pracy w danym zakładzie, dyrektor (kierownik) zakładu pracy, prezydium rady zakładowej i zarządu zakładowej organizacji młodzieżowej mogą nadać tytuł i odznakę Przodownika Pracy Socjalistycznej wraz z dyplomem.

3. Z wnioskiem o nadanie tytułu i odznaki Przodownika Pracy Socjalistycznej występuje do dyrektora (kierownika) zakładu pracy, rady zakładowej i zarządu zakładowej organizacji młodzieżowej kierownik oddziału (wydziału), rada oddziałowa (wydziałowa) lub grupa związkowa i zarząd oddziałowej (wydziałowej) organizacji młodzieżowej po uprzednim zasięgnięciu opinii załogi na naradach wytwórczych lub zebraniach.

4. Pracownikom osiągającym najlepsze wyniki w pracy zawodowej i społecznej w socjalistycznym współzawodnictwie pracy po 5-ciu latach od chwili uzyskania tytułu Przodownika Pracy Socjalistycznej minister (wojewoda lub prezydent miasta wyłączonego z województwa), prezydium zarządu głównego związku zawodowego i zarządu głównego właściwej organizacji młodzieżowej mogą nadać tytuł i odznakę Zasłużonego Przodownika Pracy Socjalistycznej wraz z dyplomem.

5. Z wnioskiem o nadanie tytułu i odznaki Zasłużonego Przodownika Pracy Socjalistycznej występuje do ministra (wojewody lub prezydenta miasta wyłączonego z województwa), prezydium zarządu głównego związku zawodowego i zarządu głównego właściwej organizacji młodzieżowej dyrektor (kierownik) zakładu pracy, prezydium rady zakładowej i zarząd zakładowej organizacji młodzieżowej, po uprzednim zasięgnięciu opinii załogi na naradach wytwórczych lub zebraniach.

IV.

1. Do współzawodnictwa o tytuł i odznakę Brygady Pracy Socjalistycznej może przystąpić zespół pracowników, liczący najmniej 5 osób, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach — 2 osoby.

2. Podstawą do ubiegania się o tytuł Brygady Pracy Socjalistycznej jest podjęcie i zrealizowanie w okresie jednego roku konkretnych zobowiązań, stanowiących dodatkowe — w stosunku do planowanych — zadania zespołu oraz spełnienie warunków określonych w zasadach nadawania tytułu Brygady Pracy Socjalistycznej.

3. Tytuł i odznakę Brygady Pracy Socjalistycznej nadaje się na czas określony, tj. na rok kalendarzowy, w którym został zespołowi przyznany, oraz na rok następny. W celu utrzymania tytułu na każdy rok następny zespół zobowiązany jest podjąć i zrealizować nowe zadania wynikające z zasad przyznawania tytułu Brygady Pracy Socjalistycznej wyższego stopnia.

4. Za zdobycie po raz pierwszy tytułu brygada otrzymuje odznakę brązową, za ponowne zdobycie tytułu — odznakę srebrną, a za trzykrotne — odznakę złotą. Warunkiem otrzymania odznaki srebrnej i złotej jest zachowanie ciągłości posiadania tytułu Brygady Pracy Socjalistycznej.

5. Tytuł i odznakę Brygady Pracy Socjalistycznej nadaje dyrektor (kierownik) zakładu pracy, prezydium rady zakładowej i zarządu zakładowej organizacji młodzieżowej.

6. Z wnioskiem o nadanie tytułu i odznaki Brygady Pracy Socjalistycznej występuje do dyrektora (kierownika) zakładu pracy, rady zakładowej i zarządu zakładowej organizacji młodzieżowej kierownik oddziału (wydziału),

związkowa rada oddziałowa (wydziałowa) lub grupa związkowa i zarząd oddziałowej (wydziałowej) organizacji młodzieżowej, po uprzednim zasięgnięciu opinii załogi na naradach wytwórczych lub zebraniach.

7. Zmiany w składzie osobowym zespołu w całym okresie współzawodnictwa o brązową, srebrną i złotą odznakę Brygady Pracy Socjalistycznej nie mogą przekraczać 60% stanu początkowego. Pracownicy, którzy w wyniku wyżej wymienionych zmian zostali włączeni do składu zespołu ubiegającego się o tytuł Brygady Pracy Socjalistycznej, mają prawo do otrzymania odznaki takiego stopnia, jaki przysługuje brygadzie.

8. Do współzawodnictwa o tytuł Oddziału (Wydziału, Zakładu) Pracy Socjalistycznej mogą przystąpić załogi oddziałów (wydziałów, zakładów) osiągających najlepsze wyniki w realizacji zadań ekonomiczno-produkcyjnych oraz w zakresie poprawy warunków pracy i warunków socjalno-bytowych, a ponadto posiadających najwyższy stopień zorganizowania współzawodnictwa indywidualnego i międzybrygadowego.

9. Uchwałę o przystąpieniu do współzawodnictwa o tytuł Oddziału (Wydziału, Zakładu) Pracy Socjalistycznej podejmuje załoga na naradach wytwórczych lub zebraniach. Uchwałę o przystąpieniu do współzawodnictwa o tytuł Zakładu Pracy Socjalistycznej podejmuje się w pierwszym roku planu 5-letniego.

10. Okres ubiegania się o tytuł:

— Oddziału (Wydziału) Pracy Socjalistycznej — wynosi 3 lata,

— Zakładu Pracy Socjalistycznej — wynosi 5 lat.

11. Podstawę oceny wyników i przyznania tytułu Oddziału (Wydziału, Zakładu) Pracy Socjalistycznej stanowi podjęcie i zrealizowanie dodatkowych zadań ekonomiczno-produkcyjnych i społeczno-wychowawczych oraz spełnienie warunków określonych w zasadach przyznawania tytułu.

12. Tytuł Oddziału (Wydziału, Zakładu) Pracy Socjalistycznej nadaje minister (wojewoda lub prezydent miasta wyłączonego z województwa), prezydium zarządu głównego związku zawodowego i zarządu głównego właściwej organizacji młodzieżowej.

13. Z wnioskiem o nadanie tytułu Oddziału (Wydziału, Zakładu) Pracy Socjalistycznej występuje do ministra (wojewody lub prezydenta miasta wyłączonego z województwa), zarządu głównego związku zawodowego i zarządu głównego właściwej organizacji młodzieżowej dyrektor (kierownik) zakładu pracy, rada zakładowa i zarząd zakładowej organizacji młodzieżowej.

V.

1. Ogólne kierunki rozwoju, zasady organizacyjne i kryteria oceny wyników współzawodnictwa pracy, określonego w uchwałach, ustalają ministrowie lub wojewodowie (prezydenci miast wyłączonego z województw) wspólnie z właściwymi instancjami związków zawodowych i organizacji młodzieżowych.

2. Szczegółowe kierunki rozwoju, zasady organizacyjne i kryteria oceny wyników wewnątrzzakładowego współzawodnictwa pracy ustala dyrektor (kierownik) zakładu pracy, rada zakładowa i zarząd zakładowej organizacji młodzieżowej, a w zakładach objętych ustawą o samorządzie robotniczym na ich wniosek — konferencja samorządu robotniczego.

3. W zależności od warunków i potrzeb poszczególnych zakładów pracy i branż mogą być rozwijane inne formy współzawodnictwa pracy poza wymienionymi w uchwale (np. o tytuł Młodego Fachowca, Mistrza w Zawodzie, Brygady Wysokiej Jakości, Brygady Produkcji Eksportowej, Zakładu Najlepszego Eksportera itp.).

VI.

1. Zarządy główne i wojewódzkie rady związków zawodowych wspólnie z właściwymi organami administracji i organizacjami młodzieżowymi:

- dokonują okresowej oceny wyników ekonomicznych i społeczno-wychowawczych współzawodnictwa pracy,
- organizują szkolenie aktywu związkowego, samorządu robotniczego i młodzieżowego w zakresie problematyki współzawodnictwa pracy,
- rozwijają działalność na rzecz popularyzacji przodowników pracy i upowszechniania form współzawodnictwa pracy.

2. Rady zakładowe wspólnie z administracją i organizacjami młodzieżowymi:

- 1) prowadzą działalność wychowawczą i propagandową na rzecz udziału pracowników we współzawodnictwie,
- 2) dokonują okresowej oceny rozwoju współzawodnictwa pracy oraz wyników ekonomiczno-produkcyjnych i społeczno-wychowawczych osiągniętych przez jego uczestników,
- 3) zapewniają właściwe funkcjonowanie systemu wyróżnień i popularyzacji przodowników,
- 4) opracowują plany wydatkowania środków finansowych na cele propagandowe współzawodnictwa, popularyzację jego osiągnięć i wyróżniania przodujących uczestników,
- 5) koordynują działalność społecznych zespołów i komisji do spraw współzawodnictwa pracy.

VII.

W celu stworzenia odpowiednich warunków dla dalszego rozwoju współzawodnictwa instancje związków zawodowych i organizacji młodzieżowych wszystkich szczebli zobowiązane są do udzielania wszechstronnej pomocy swoim ogniom w zakładach pracy.

W atmosferze społecznego zaangażowania i kolektywnej odpowiedzialności za realizację zadań produkcyjnych i społeczno-wychowawczych, wytyczonych przez Polską Zjednoczoną Partię Robotniczą, będzie się umacniać ład, porządek i dyscyplina, doskonalić organizacja pracy oraz integracja zespołów pracowniczych i całej załogi wokół celów przedsiębiorstw, branż i całej gospodarki narodowej.

Rada Główna Federacji
Socjalistycznych Związków Młodzieży
Polskiej

Centralna Rada
Związków Zawodowych

Załącznik nr 2 do uchwały nr 49
Rady Ministrów z dnia 14 lutego
1974 r. (poz. 53).

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW, KTÓRYCH ZAŁOGI MOGĄ UBIEGAĆ SIĘ O SZTANDAR PRZECHODNI
RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Lp.	Ministerstwo	Przedsiębiorstwo
1	2	3
1.	Górnictwa i Energetyki	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi kopalń dla najlepszej załogi elektrowni, zakładów energetycznych
2.	Przemysłu Ciężkiego	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi hut żelaza i stali dla najlepszej załogi hut metali nieżelaznych dla najlepszej załogi kopalnictwa rud żelaza, rud metali nieżelaznych, budowy kopalń rud i przemysłu materiałów ogniotrwałych dla najlepszej załogi w przemyśle budowy maszyn i odlewnictwa
3.	Przemysłu Maszynowego	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi w przemyśle elektro-precyzyjnym dla najlepszej załogi w przemyśle budowy maszyn i środków transportu
4.	Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi przedsiębiorstw budownictwa mieszkaniowego i ogólnego dla najlepszej załogi przedsiębiorstw budownictwa specjalistycznego dla najlepszej załogi w przemyśle cementowym, wapiennym i gipsowym dla najlepszej załogi w przemyśle materiałów budowlanych dla najlepszej załogi przedsiębiorstwa budownictwa przemysłowego dla najlepszej załogi w przemyśle szklarskim i ceramicznym
5.	Przemysłu Chemicznego	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi w przemyśle chemii organicznej dla najlepszej załogi w przemyśle chemii nieorganicznej
6.	Przemysłu Lekkiego	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi w przemyśle skórzanym dla najlepszej załogi w przemyśle włókienniczym dla najlepszej załogi w przemyśle konfekcyjnym
7.	Komunikacji	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi okręgu kolei państwowych dla najlepszej załogi zakładów naprawczych taboru kolejowego dla najlepszej załogi w przedsiębiorstwach transportu drogowego i lotniczego dla najlepszej załogi zarządów dróg publicznych i przedsiębiorstwa robót drogowych i mostowych
8.	Żeglugi	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi przedsiębiorstw w resorcie żeglugi
9.	Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	<ol style="list-style-type: none"> dla najlepszej załogi w przemyśle drzewnym dla najlepszej załogi przedsiębiorstwa okręgowego zarządów lasów państwowych dla najlepszej załogi w przemyśle celulozowo-papierniczym i przetworów papierowych

Lp.	Ministerstwo	Przedsiębiorstwo
1	2	3
10.	Przemysłu Spożywczego i Skupu	1. dla najlepszej załogi w przemyśle cukrowniczym 2. dla najlepszej załogi w przemyśle mięsnym
11.	Rolnictwa	1. dla najlepszej załogi państwowych gospodarstw rolnych 2. dla najlepszej załogi państwowych ośrodków maszynowych, budownictwa rolniczego i melioracji
12.	Handlu Wewnętrznego i Usług	1. dla najlepszej załogi przedsiębiorstw w resorcie handlu wewnętrznego 2. dla najlepszej załogi spółdzielni pracy
13.	Łączności	1. dla najlepszej załogi okręgu poczt i telekomunikacji
14.	Kultury i Sztuki	1. dla najlepszej załogi w przemyśle poligraficznym
15.	Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska	1. dla najlepszej załogi przedsiębiorstw komunikacyjnych

54

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 22 stycznia 1974 r.

w sprawie ceny, warunków i trybu sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych.

Na podstawie art. 5 i 8 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uprządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz. U. z 1958 r. Nr 17, poz. 71, z 1963 r. Nr 28, poz. 168, z 1968 r. Nr 3, poz. 6 i z 1971 r. Nr 27, poz. 250) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Cena sprzedażna państwowych nieruchomości rolnych.

§ 1. 1. Ustala się podstawową cenę sprzedażną jednego hektara państwowych gruntów rolnych w następującej wysokości:

1) grunty orne:

Grupa powiatów	Strefa ekonomiczna	Cena w tysiącach złotych za 1 ha w klasach:							
		I	II	IIIa	IIIb	IVa	IVb	V	VI
I	wielkomiejska	36	33	21	19	18	17	11	8,5
	miejska	33	30	19	17	16	15	10	7,5
	wiejska	31	27	15	14	13	12	7	5
	wiejska oddalona	28	25	13	12	11	10	6,5	4,5
II	miejska	31	29	18	16,5	15	14	9,5	7
	wiejska	29	26	14	13	12	11	6,5	5
	wiejska oddalona	26	24	12,5	11,5	10,5	9,5	6	4,5
III	miejska	30	28	17	16	14	13	9	6,5
	wiejska	28	25	13	12	11	10	6	4,5
	wiejska oddalona	25	23	12	11	10	9	5,5	4
IV	miejska	29	27	16,5	15,5	13,5	12,5	8,5	6
	wiejska	27	24	12,5	11,5	10,5	9,5	5,5	4
	wiejska oddalona	24	22	11,5	10,5	9,5	9	5	4
V	miejska	28	26	16	15	13	12	8	6
	wiejska	26	23	12	11	10	9	5,5	4
	wiejska oddalona	23	21	11	10	9	8,5	5	4